І хоч не сказав свого імени, лізнав гостинного приняття.

Коли припрошувала його Лівінія, аби усів і покріпив ся, вітягнув якийсь вузолок і подав їй.

Отворила скоро.

Зі здивованими очима держала в руці вязанку сивого волосся, замоченого в крови — а відтак дістала ще маленьку фляшочку, що містила в собі червоний плин.

— На віщо даєш мені се чужиниче?

— Се волосє і кров мученика - Апостола, Лівіньє, се кров Павла... умер перед кількома днями...

— Павло!... по як ти знаєш моє імя? Чи убили Апостола?

— Убили з розказу Нерона — а що знаю твоє імя моє дитинко, се для того, бо ти уратувала мені свойого часу життє... називаюсь Люцій Сервілій.

— Ах, Боже мій!... се ти!... Люцій Сервілій!

— Так, видиш, змінив ся під сим взбранєм і моя ґвар змінилась також... не пізнаєш мене Лівіньє?

І говорячи се, здіймив приправлену бороду, що надавала йому вигляд подорожуючого Грека з Атен.

Тепер показав ся їй очам таким, який був в Римі в тім часі, коли ще яко молода поганка стерегла свящого огню в свящинии Вести.

Невільник закликав Фабія, а той кинув ся в обіймн вірному приятелєви із минулих, лихих днів.

Відтак оповів конзуль про смерть Агрипіни, оповідав про смерть Павла, Христового Апостола, якого слова пробудили їм колись щасте пізнания віри і нового житя.

. . . . . .

І коли по кількох днях свого побуту в Провансії зачав говорити о дальшій своїй подорожи, схопила Лівінія конзуля зі сльозми в очах за руку і налягаючи сказала:

— Для чого хочеш забиратись Люціє? Для чого маєш оставляти нас? Деж підеш?

— Або я знаю?

— Чи тебе так само, як і нас не прогнали з Риму?... Маєш може приятелїв або родину, що кличуть тебе? ..

Похитав лише головою і нїчого не одвічав.